

ZILE DE ȘCOALĂ

Era ianuarie, acum șaiszeci și șapte de ani, în nordul statului New York. Omătul căzuse peste tot în troiene groase. Șe-dea încărcat pe ramurile despuiate ale stejariilor, paltinilor și fagilor, atârna greu pe cetinile verzi ale cedrilor și ale brazilor, până jos în nămeți. Dune de zăpadă îmbrăcau câmpurile și gardurile de piatră.

Pe un drum lung prin pădure, un băiețaș se

trudea să ajungă la școală, împreună cu fratele lui mai mare, Royal, și cu cele două surori, Eliza Jane și Alice. Royal avea treisprezece ani, Eliza Jane, doisprezece, iar Alice, zece. Almanzo era mezinul între ei și era prima dată când mergea la școală, fiindcă n-avea încă nici nouă ani.

Trebuia să meargă repede ca să se poată ține de ceilalți și avea de cărat și sufertașul.

— Ar trebui să ducă Royal sufertașul, a zis el. E mai mare ca mine.

Royal lungi pasul și mai tare, bărbătos și înalt în cizmele lui, iar Eliza Jane spuse:

— Nu, 'Manzo, E rândul tău să-l cari, fiindcă ești cel mai mic.

Eliza Jane era poruncitoare. Întotdeauna știa ce e cel mai bine de făcut și nu se lăsa până ce Almanzo și Alice nu făceau cum spunea ea.

Almanzo iuți pasul în urma lui Royal, iar Alice în urma Elizei Jane prin cărările adânci lăsate de tălpii altor călători. De fiecare parte, zăpada moale se înălța în mormane mari. Drumul cobora prelung pe o coastă de deal, apoi trecea peste un podeț și se ducea încă

vreo milă mai departe prin pădurea înghețată, până la școală.

Frigul îl pișca pe Almanzo de pleoape și-i amorțea nasul, dar îmbrăcămintea din lână îi ținea bine de cald. Tot ce avea pe el era făcut din lână de la oile tatălui lui. Pe dedesubt, hainele erau alb-gălbui, însă Mama vopsise lâna pentru cele de purtat pe deasupra.

Firul pentru haina și pantalonii lungi fusese vopsit cu coji de nuci. Apoi Mama l-a țesut, l-a înmuiat și l-a împâslit, iar țesătura s-a făcut ca o pănură îndesată și grea. Nici vântul, nici frigul, nici măcar ploile cele mari nu puteau străbate prin pănura strașnică a Mamei.

Pentru cămașa lui Almanzo, ea vopsise lână fină într-un roșu ca cireașa și țesuse o pânză moale și subțire. Era ușoară și călduroasă și frumoasă, așa roșie, cum era.

Pantalonii lungi, maronii ai lui Almanzo se încheiau cu cămașa într-un rând de bumbi de alamă sclipitoare de jur împrejurul mijlocului. Gulerul cămășii se încheia și el cu nasturi până la bărbie, la fel și haina lungă de pănură

maronie. Îi făcuse Mama din aceeași pănură brună și o căciulă cu urechi care se legau sub bărbie. Iar mânușile lui roșii erau legate de un șnur petrecut prin mânecile hainei și de-a curmezișul peste umeri, ca să nu le piardă.

Purta o pereche de ciorapi trași peste izmene și altă pereche pe deasupra, peste pantalonii cei lungi și bruni, și era încălțat cu mocasini. Erau întocmai ca mocasinii pe care îi purtau indienii.

Când ieșeau afară iarna, fetele se îmbrobodeau peste obraji cu năfrâmi groase. Dar Almanzo era băiat și obrajii lui înfruntau gerul. Se înroșeau ca merele, iar nasul îi era ca o cireașă, așa că, după o milă și jumătate de mers, era tare bucuros să vadă școala.

Ședea singuratică în codrii înghețați, la poalele dealului Hardscrabble. Pe horn ieșea fum, iar învățătorul făcuse pârție printre nămeți până la ușă. Cinci băieți mari se luaseră la trântă în omătul mare de lângă cărare.

Almanzo s-a înfricoșat când i-a văzut. Royal s-a făcut că nu-i e frică, dar și el era înspăimântat. Aceia erau băietanii din cătunul

Hardscrabble și toată lumea se temea de ei.

Obișnuiau să strice săniile băieților mai mici numai așa, de plăcere. Prindeau câte un băiețel și-l hâțâneau de picioare, apoi îi dădeau drumul în troian cu capul în jos. Uneori îi puneau pe doi băieți mici să se bată între ei, cu toate că ei nu voiau și se rugau să fie lăsați în pace.

Acești băietani aveau șaisprezece sau șaptesprezece ani și veneau la școală doar la mijlocul trimestrului de iarnă. Veneau ca să-l snopească pe învățător și să-i împrăștie pe școlari. Se lăudau că niciun învățător nu va putea să termine trimestrul de iarnă în școala aceea și, într-adevăr, niciun învățător nu izbutise asta vreodată.

Anul acela, învățător era un tânăr subțire, palid. Se numea dl Corse. Era blând și răbdător și niciodată nu-i bătea cu nuiua pe băieții mai mici care uitau cum se scrie vreun cuvânt. Lui Almanzo i se făcea rău la gândul că băietanii îl vor bate pe dl Corse. Dl Corse era prea mărunțel ca să se poată apăra.

În școală era liniște, așa că gălăgia pe care

o făceau băietanii încăierăți afară răzbătea până înăuntru. Ceialți școlari se adunaseră lângă soba cea mare din mijlocul odăii și sușoteau. Dl Corse era la catedră. Sprijinindu-și un obraz cu mâna lui delicată, citea dintr-o carte. A ridicat privirea și a rostit senin: „Bună dimineața.”

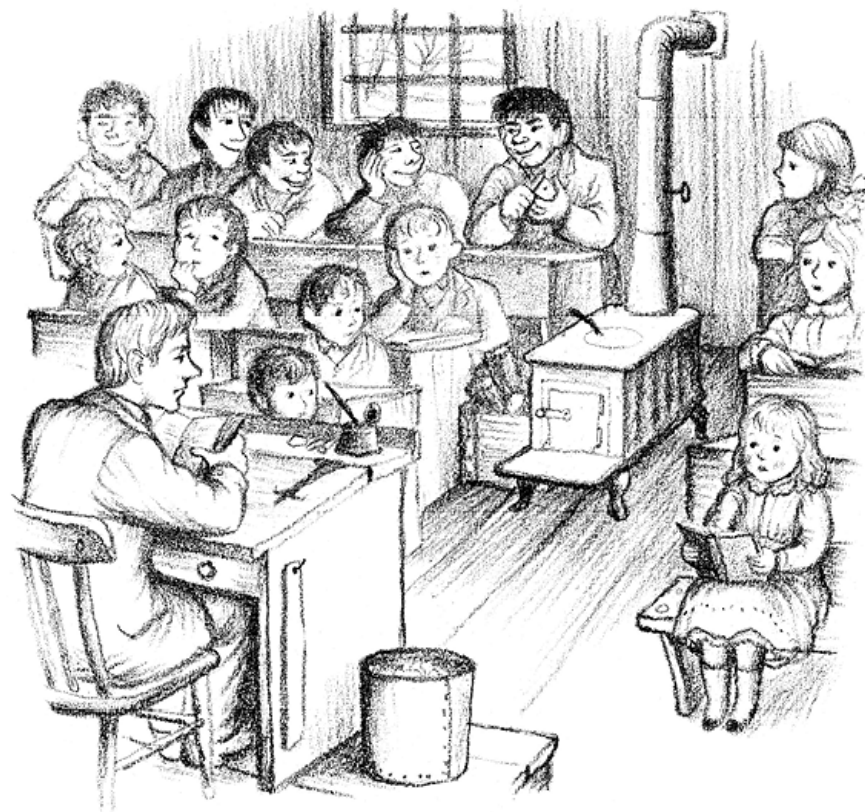
Royal, Eliza Jane și Alice i-au răspuns cuvințios, însă Almanzo n-a spus nimic. Stătea în picioare lângă catedră, uitându-se la dl Corse. Dl Corse i-a zâmbit și a spus: „Știi că astăzi merg la voi acasă?” Almanzo era prea tulburat ca să poată răspunde. „Da”, a mai spus dl Corse, „e rândul tatălui tău să mă găzduiască”.

Fiecare familie din district trebuia să-l găzduiască pe învățător timp de două săptămâni. Se muta din casă în casă până ce va fi stat la toate familiile câte două săptămâni. Atunci se încheia trimestrul.

Odată ce-a rostit acestea, dl Corse a lovit cu rigla în catedră; era timpul să înceapă lecția. Toți, și băieți și fete, s-au dus la locurile lor. Fetele ședeau în stânga clasei, băieții

în dreapta, iar soba și lada cu lemne la mijloc, între ei. Copiii mai mari stăteau în spate, cei mijlocii, pe scaunele din mijlocul clasei, iar cei mai mici, în față. Scaunele erau toate de aceeași mărime. Băieților mari nu prea le încăpeau genunchii pe sub pupitre, iar cei mici nu ajungeau cu tălpile la podea.

Almanzo și Miles Lewis învățau la abecedar, așa că stăteau pe scaunele cele mai din

față și n-aveau pupitre. Trebuiau să-și țină abecedarele în mână.

Apoi dl Corse s-a dus la fereastră și a ciocănit în geam. Băietanii s-au bulucit înăuntru cu glume proaste și hohote de râs. Au izbit ușa de perete și au intrat țațoși. Bill Ritchie Zdrahonul era șef între ei. Era aproape cât tatăl lui Almanzo; avea pumnii la fel de mari. Și-a scuturat zăpada de pe picioare și s-a dus la locul lui, în spate, bocănind. Ceilalți patru băietani au bocănit și ei cât au putut de tare.

Dl Corse n-a zis nimic.

Nu era îngăduit să șușotești în timpul lecției, nici să te foiești. Trebuia să stai cu desăvârșire nemișcat și cu ochii la învățător, cu toată luarea-aminte la lecție. Almanzo și Miles își țineau abecedarele sus și se străduiau să nu bâțâie picioarele. Așa că picioarele oboseau înțepenite și începeau să doară, atârând la muchia șezutului scaunului. Uneori, înainte să-și poată lua seama, Almanzo dădea din picior. Atunci se făcea că plouă, dar simțea privirea dlui Corse ațintită asupra lui.

În rândul din spate, băietanii șușoteau și se-nghionteau și-și izbeau cărțile. Dl Corse le-a spus aspru: „Faceți puțină liniște, vă rog.”

S-au liniștit câteva clipe, apoi s-au întors la ale lor. Voiau să-l silească pe dl Corse să încerce să-i pedepsească. Atunci ar fi sărit la el toți cinci.

Într-un târziu, a venit și lecția de abecedar și Almanzo a putut să se ridice de pe scaun și să se ducă împreună cu Miles la catedră. Dl Corse a luat abecedarul lui Almanzo și le-a dat cuvinte pe care ei să le spună pe litere.

Când învăța la abecedar, Royal venea adesea acasă cu mâinile amorțite și umflate. Învățătorul îl bătea cu linia la palmă fiindcă nu-și învăța lecția. Odată, Tata i-a zis:

— O singură dată dacă-i mai dai învățătorului pricină să te bată, o să-ți dau eu o mamă de bătaie de-o să mă ții minte.

Însă dl Corse nu-i bătea niciodată la palmă pe băieții mici. Când Almanzo nu știa să spună vreun cuvânt pe litere, dl Corse îi spunea:

— În pauză, rămâi în clasă și învață-l.